



## POLJUB SMRTI

KISS OF DEATH

režija:

Barbet Schroeder

ZDA

## PO IGRI

AFTER THE GAME

režija:

Brewster McWilliams

ZDA

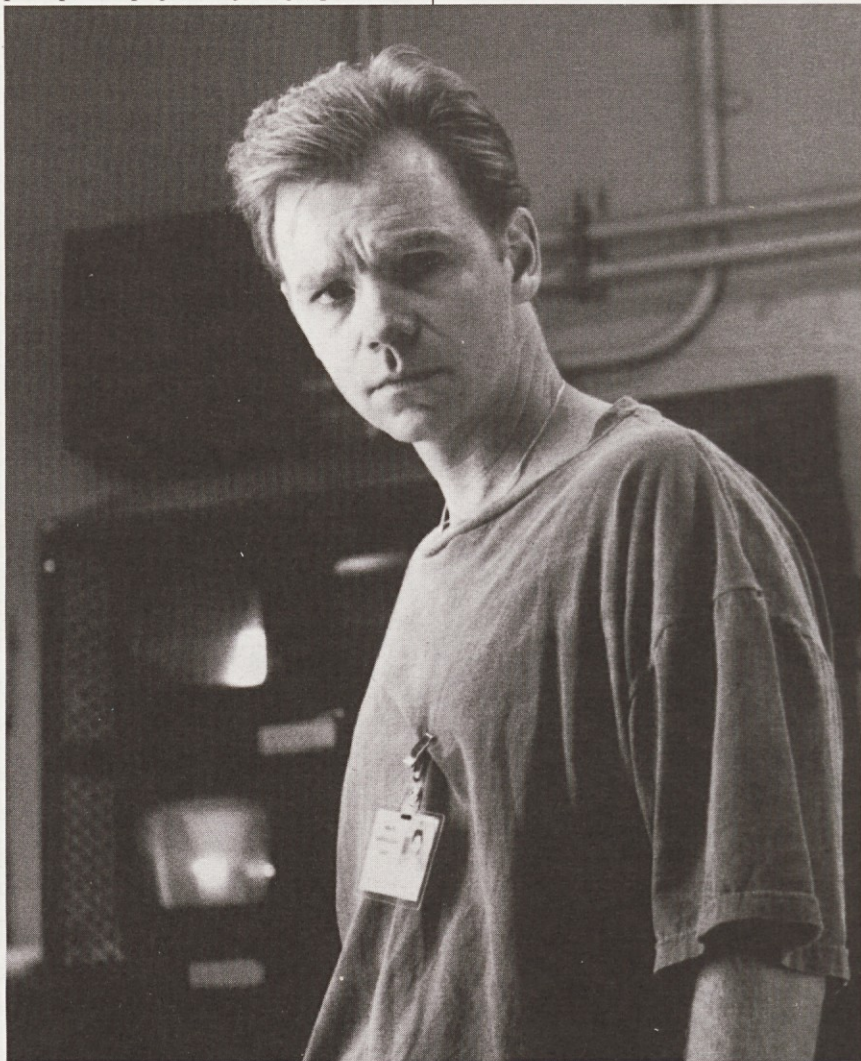
zdelke, ki se dandanes proglašajo za naslednike filma noira, se le redko najde v uradnih sporedih. Edini, ki je bil prikazan sicer izven konkurence, **Poljub smrti** (*Kiss of Death*), je zelo povprečen in skuša precej natančno določene konvencije zrahljati in posodobiti; s tem je šarm črnega filma zvedenel na nivo navadne, tisočkrat videne kriminalke. Leta 1947 je Henry Hathaway posnel istoimenski original: obsojenec, ki privoli v sodelovanje s policijo, je bil takrat Victor Mature, psihopatski gangster, ki bi ga policija rada dobila, pa Richard Widmark; ta je bil za svojo izjemno odigrano debutantsko vlogo nominiran za oskarja. Če ne po drugem, se morate filma spomniti po sekvenci, v kateri Widmark potisne invalidno, na voziček priklenjeno mater Victorja Matura po stopnicah. Leta 1958 so isto zgodbo transponirali na vestem in nastal je film **The Fiend Who Walked the West**, potem pa so isti fabulativni okvir (kriminallec, ki bi se rad umaknil iz posla, a ga kolegi pregovorijo v »samo še to akcijo«, ki se seveda ponesreči) vsaj delno uporabili že premnogokrat. Najbolj izstopajoči skupni imenovalci med originalom in najnovejšo različico, ki jo je režiral Barbet Schroeder, so, poleg okvirne zgodbe, avtentične lokacije. In s tem se Schroeder tudi hvali, čeprav je bila ista Hathawayeva poteza takrat pravi podvig: celotno hollywoodsko ekipo je pripeljal v New York in jih vlekel od ene lokacije do

druge, od Harlema do Queensa in Sing Singa. Schroederjeva priredba je, kot že rečeno, kljub impresivni zasedbi (David Caruso kot skesani kriminallec, Nicholas Cage kot mladi, povzpetniški gangster Little Junior, ki bi rad dosegel famo svojega očeta ter Samuel L. Jackson kot uslužbenec FBI) samo rutinska, brezkrvna posodobitev iz črnega filma v nekakšno sivo kriminalko. Po drugi strani pa vsebuje dovolj zanimivih prijemov: določen učinek doseže namesto z dolgimi, kontrastnimi sencami s hiperrealistično barvno fotografijo; namesto fatalk so ženske nežne in ljubeče in se posvečajo družini (medtem ko je žena Victorja Matura naredila samomor in je privolil v sodelovanje s policijo zaradi otrok, prva Carusova žena umre v prometni nesreči po noči, ko jo je zapeljal Carusov bratranec. Slednji ga je tudi zapletel v akcijo z Little Juniorjem, zaradi katere se je Caruso znašel ponovno v zaporu), moralni zakoni niso natančno definirani...

Nekaj več klasičnega stila je pokazal na market izrinjeni, premierno predvajani film **Po igri** (*After The Game*). Shakespeare bi bil najboljši pisec scenarijev za film noir: pohlep, korupcija, izsiljevanje, prešuštvo,

izdajstva, dvojne prevare, umori itd. in režiser/scenarist Brewster MacWilliams se je tega k sreči zavedal. Film je inteligenten preplet vsega naštetega. Ostareli kockar (igra ga Frank Gorshin, ki je slovenskega porekla) umre v sumljivi prometni nesreči. Stvar pride raziskovat njegov sin, ki za intimno družico prijateljev v malem mestecu sredi Nevade, med katerimi je seveda tudi njegov stric, odkrije svet drog, spolne obsedenosti in maščevanja. Odveč je pripomniti, da se med iskanjem morilca film konča hamletovsko, s smrtjo vseh vpletenih. V čem je torej razlika med tema dvema filmoma? Medtem ko **Poljub smrti** prikazuje družbo, v kateri ni dokončnega odgovora, kdo vleče niti, kdo vse je vpleten, kakšno vlogo ima zraven zakon itd. — v vsakem trenutku bi lahko scenarist privlekel na dan še kakšen adut —, pa je film **Po igri** zanimiv toliko bolj, ker gre za zaprto družbo petih ali šestih ljudi in je zgolj igra med njimi — povezave med njimi so napol ali v celoti intimne, medtem ko dodeli **Poljub smrti** intimno življenje pravzaprav samo Carusu — prva žena mu umre v prometni nesreči, grozijo njegovi družini ipd.

**GORAZD TRUSNJEVEC**



David Caruso v filmu **Poljub smrti**